

Κηδεία αγνοούμενου

Επιμέλεια: Ανδής Πέτσα-Σαββίδου

Τον πολυαγαπημένο μας σύζυγο, πατέρα, παππού και αδελφό

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ (ΝΤΙΝΟ) ΧΑΤΖΗΚΥΠΡΙΑΝΟΥ
(ετών 31, από τα Καλιάνια, τέως κάτοικο Αγίου Δομετίου, Λευκωσία)

έφεδρο στρατιώτη του 261 Τ.Π. και αγνοούμενο από την 22η Ιουλίου 1974, μετά από σύλληψή του που ακολούθησε τη μάχη στο Λιμνάτη, κηδεύουμε την Κυριακή 2 Απριλίου και ώρα 11.30 π.μ. από τον Ιερό Ναό Της Του Θεού Σοφίας στο Στρόβολο και καλούμε όσους τιμούν τη μνήμη του όπως παραστούν.

Τα λείψανά του βρέθηκαν σε ατομικό τάφο στην περιοχή Λιμνίτη και ταυτοποιήθηκαν με τη μέθοδο DNA.

Μετά την τέλεση της εξοδίου ακολουθίας θα ακολουθήσει η ταφή των λειψάνων στον Τύμβο Μακεδονίτισσας. Η οικογένεια θα δέχεται συλλυπητήρια στην εκκλησία από τις 10.30 π.μ.

Με περηφάνεια: Σύζυγος Θεοδώρα (Ρούλα) Χατζηκυπριανού

Παιδιά: Γιάννης Χατζηκυπριανού, Ελένη Χατζηκυπριανού και Νικόλας Νικολάου.

Εγγόνια: Χριστόφορος και Νεφέλη Νικολάου

Αδελφές: Κίκα Κόκκινου, Ανδρούλα Αλεξάνδρου

Παρακαλούμε όπως αντί στεφάνων γίνουν εισφορές για το Φιλανθρωπικό Σωματείο Αλκυσονίδες και για τον Παγκύπριο Σύνδεσμο Καρκινοπαθών και Φίλων (ΠΑΣΥΚΑΦ)

Επικήδειος λόγος του Γιάννη Χατζηκυπριανού

Αγαπημένε μας σύζυγε, πατέρα, παππού, αδελφέ, φίλε.

Αγαπημένε μας Ντίνο.

Είμαστε εδώ δίπλα σου επιτέλους. Μαζί. Περιμέναμε 49 χρόνια για να μάθουμε τις εμπειρίες και την οδύσσειά σου.

Όλα αυτά τα χρόνια ελπίζαμε για κάτι διαφορετικό. Να καθόμασταν γύρω από ένα τραπέζι να σου πούμε για τη ζωή μας, τις ανησυχίες και τις επιτυχίες, τις χαρές και τις λύπες. Να μαδαίναμε το δικό σου ταξίδι. Ελπίζαμε να σου κρατούσαμε το χέρι, να βλέπαμε το πρόσωπό σου. Η τύχη το ήθελε διαφορετικά.

Είμαστε εδώ να σε αποχαιρετήσουμε. Να κάνουμε την ταφή σου με τις τιμές που σου αρμόζουν. Να σε αφήσουμε στην αγκαλιά των αγγέλων.

Εγώ και η αδελφή μου δεν σε θυμόμαστε. Ούτε τα λίγα χρόνια που περάσαμε μαζί. Ήμασταν άλλωστε μικροί, εγώ ήμουν 3 ετών και η αδελφή μου 17 μηνών. Ουσιαστικά σε γνωρίσαμε μέσα από τις αφηγήσεις της μητέρας μας, των αδελφών σου, των συγγενών και των τόσων φίλων σου. Μας μιλούν για ένα έντιμο, πιστό και αξιοπρεπή άνθρωπο. Έξυπνο και δραστήριο, που αγαπούσε την οικογένειά του και που πάντα χαιρόταν και επέμενε να φιλοξενήσει τους φίλους του για γεύμα στο σπίτι μας.

Ήσουν 31 χρονών όταν ξεκίνησε η Τουρκική εισβολή. Είχες ζήσει και κάνει όμως πολλά.

Μεγάλωσες στο χωριό Καλιάνα, το χωριό της μητέρας σου Ελενίτσας. Φοίτησες τα πρώτα χρόνια στο τοπικό σχολείο όπου ο πατέρας σου Κύπρος ήταν δάσκαλος. Το 1956 η οικογένειά σου μετακόμισε στον Άγιο Δομέτιο όπου και συνέχισες τη φοίτησή σου. Εκείνη τη χρονιά έχασες τη μητέρα σου από καρκίνο όταν ήσουν μόλις 13 χρονών, κάτι που επηρέασε πολύ όλη την οικογένεια.

Ακολούθως φοίτησες στο Παγκύπριο Γυμνάσιο όπου αρίστευσες στο κλασικό τμήμα. Αν και αγαπούσες τη φιλολογία, σε έλκυσαν οι δετικές επιστήμες και στην έκτη τάξη αποφάσισες να αλλάξεις κατεύθυνση και να σπουδάσεις Φυσική. Διάβασες μόνος σου την ύλη του πρακτικού και κατάφερες να πάρεις υποτροφία του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών όπως και το βραβείο Μαθηματικών του Παγκυπρίου Γυμνασίου.

Ακολούθησαν οι σπουδές στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών στη Φυσική. Όταν αποφοίτησες το 1966 επέστρεψες στην Κύπρο και δούλεψες για ένα χρόνο ως καθηγητής Φυσικής στο Γυμνάσιο Λεμύθου. Έπειτα προσελήφθηκες στην εταιρία Cyrgus Mines Corporation, μία από τις μεγαλύτερες εταιρίες τότε στην Κύπρο όπου εργαζόσουν ως Επιθεωρητής στο εργοστάσιο επεξεργασίας μετάλλων.

Το 1970 παντρεύτηκες τη μητέρα μας Θεοδώρα την οποία είχες γνωρίσει από τα μαθητικά χρόνια και απέκτησες δύο παιδιά, την αδελφή μου Ελένη και εμένα. Ζούσαμε στο Ξερό, σε σπίτι που είχε παραχωρήσει η εταιρία.

Παρακολουδούσες τις εξελίξεις της περιόδου αμέσως πριν την εισβολή και ανησυχούσες. Έβλεπες τις μετακινήσεις του τουρκοκυπριακού πληθυσμού και ένοιωθες ότι τα πράγματα ήταν άσχημα. Ανέφερες κιόλας στην μητέρα μου ότι η εισβολή της Τουρκίας είναι σίγουρη. Γι' αυτό αποφασίσατε να μεταφερθούμε για λίγες μέρες στο σπίτι της οικογένειας στα Καλιάνα. Ανησυχούσες έντονα για την πορεία των πραγμάτων. Στα Καλιάνα πήγαμε την Παρασκευή 19 Ιουλίου. Νωρίς το πρωί της 20ης Ιουλίου μαδαίνεις από το ραδιόφωνο για την εισβολή και το κάλεσμα για επιστράτευση.

Καθόλου δεν δίστασες. Αν και νεαρός, με όλο το μέλλον μπροστά σου, μόλις σχεδόν 4 χρόνια παντρεμένος και με δύο μικρά παιδιά, ετοιμάστηκες, μας αποχαιρέτησες και έφυγες.

Όταν πέρασαν κάποιες μέρες που δεν υπήρξαν νέα σου και αφού δεν επέστρεψες όταν δόθηκε άδεια στους στρατιώτες, έγινε φανερό στην μητέρα μου και την υπόλοιπη οικογένεια ότι κάτι κακό είχε συμβεί. Τελευταίος που σε είχε δει ήταν ο παλιός σου φίλος, συμμαθητής και συμπολεμιστής, Δήμος Πατσαλίδης που είναι μαζί μας σήμερα.

Υπήρξαν διάφορες διαδόσεις για το τι απέγινες. Η μια έλεγε ότι είχες πεθάνει στη μάχη του Λιμνίτη και ταφεί στο κοιμητήριο στη Μόρφου. Άλλη ότι συνελήφθης από δύο Τούρκους στρατιώτες και δύο Τουρκοκύπριους αστυνομικούς. Η μητέρα μου ξεκινούσε τότε από τα Καλιάνα και σε αναζητούσε στο Λιμνίτη και στο στρατόπεδο κατάταξης στη Γαληνή. Παρά τις προσπάθειες της μητέρας μου, της οικογένειας και φίλων, δεν κατέστη δυνατό να μάθουμε τι είχες απογίνει.

Η πραγματικότητα φάνηκε 49 χρόνια μετά. Μια μαρτυρία από την Τουρκοκυπριακή πλευρά σε έφερε μαζί μας. Συνελήφθης και αφού μεταφέρθηκες σε απομακρυσμένο σημείο έξω από το Λιμνίτη στο βουνό Ξερόβουνος, πυροβολήθηκες από τα άτομα που σε συνέλαβαν και τάφηκες πρόχειρα εκεί.

Και εκεί ήταν που γράφτηκαν οι τίτλοι τέλους της Οδύσσειάς σου. Η Οδύσσεια που σε έφερε για λίγο μαζί μας, όσο να σου πούμε αντίο και να σε αποχαιρέτησουμε πάλι στο τελευταίο σου ταξίδι.

Θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε την Κυπριακή Δημοκρατία και ιδιαίτερα τη Διερευνητική Επιτροπή Αγνοουμένων και τους λειτουργούς της για την εργασία τους, την επιμονή και το πείσμα τους να υπάρξει κατάληξη για τόσες οικογένειες, όπως και για τη στήριξή τους τις τελευταίες εβδομάδες. Επίσης να ευχαριστήσουμε τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Κύπρου Γεώργιο, την έντιμη Υπουργό Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξης κα Άννα Προκοπίου-Κουκκίδου, τους αξιότιμους Δημάρχους Στροβόλου, Αγίου Δομετίου και Κοινοτάρχη Καλιανών, τους εκπροσώπους του Αρχηγού της Εθνικής Φρουράς και της Αστυνομίας, τους λοιπούς αξιωματούχους και όλους εσάς που ήσαστε μαζί μας να αποχαιρέτησουμε τον αγαπημένο μας πατέρα.

Αγαπημένε μας πατέρα, ξεκίνησες να κάνεις το καθήκον σου. Ήρδες πίσω ήρωας. Είμαστε περήφανοι που είμαστε η οικογένειά σου.

Καλό Παράδεισο.